

UZASADNIENIE

W pozwie z 12 lipca 2017 roku A. W. wniosła o zasądzenie od TUZ Towarzystwa (...) kwoty 392.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 92.000 zł od dnia 29 lipca 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 300.000 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty po 1.000 zł miesięcznie tytułem renty z uwagi na zwiększone potrzeby płatnej do dnia 10 każdego miesiąca począwszy od maja 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz po 2.000 zł miesięcznie tytułem renty z uwagi na utratę widoków powodzenia na przyszłość, jak również zasądzenia kwoty 22.136,56 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody związane z wypadkiem z dnia 18 kwietnia 2016 roku, które mogą wystąpić w przyszłości. Powódka wniosła także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzone roszczenia związane są z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 18 kwietnia 2016 roku, w wyniku którego powódka została poszkodowana. Podano, że w ramach postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce kwotę 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powódki poniesiona przez nią szkoda na osobie w związku z wypadkiem nie została w pełni zrekompensowana. Pozew doręczono stronie pozwanej w dniu 28 lipca 2017 roku.

(pozew – k. 2-7v. dowód jego doręczenia k. 432)

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2017 roku powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie – k. 67)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że pozwany kwestionuje roszczenia powódki zarówno o do wysokości jaki co do zasady, podnosząc iż powódka nie udowodniła okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Podniesiono także m.in., że wypłacona powódce kwota 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia zrekompensowała doznaną przez nią krzywdę, a także, iż nie ma ona interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

(odpowieź na pozew – k. 410-420)

Pismem z dnia 3 października 2018 roku powódka rozszerzyła powództwo i wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 492.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 92.000 zł od dnia 29 lipca 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 300.000 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 100.000 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty po 2.000 zł miesięcznie tytułem renty na zwiększone potrzeby płatnej do dnia 10 każdego miesiąca począwszy od maja 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Odnośnie pozostałych żądań, powódka pottrzymała dotychczasowe stanowisko wskazane w pozwie. W tym samym piśmie procesowym powódka wniosła o udzielenie zabezpieczenia na czas trwania procesu poprzez zobowiązanie pozwanego do zapłaty na jej rzecz kwoty po 2.000 zł miesięcznie wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Pismo zawierające rozszerzenie powództwa doręczono stronie pozwanej w dniu 19 października 2018 roku.

(pismo procesowe – k. 604-62v)

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2018 roku udzielono zabezpieczenia roszczenia powódki o rentę z tytułu zwiększonych potrzeb poprzez zobowiązanie pozwanego do uiszczania na rzecz powódki przez czas trwania procesu, tytułem renty na zwiększone potrzeby za okres od dnia 4 października 2018 roku do do dnia 4 stycznia 2019 roku kwot po 2.000 zł miesięcznie, a od dnia 5 stycznia 2019 roku i na przyszłość kwot po 1140 zł miesięcznie, płatnych z góry,

do dnia 10 każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia płatności którejkolwiek z rat. Jednocześnie oddalono wniosek w pozostałym zakresie.

(postanowienie – k. 650)

W piśmie złożonym 8 stycznia 2020 roku na rozprawie powódka ponownie rozszerzyła żądanie w zakresie rent. Itak co do renty na zwiększone potrzeby od dnia 1 stycznia 2020 roku zażądała kwot po 2.441 zł miesięcznie, a z racji zmniejszonych widoków na przyszłość, także od 1 stycznia 2020 roku, kwot po 3.775 zł.

(pismo k. 759)

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 kwietnia 2016 roku w P., kierujący O. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nienależycie obserwował drogę przed pojazdem, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa poruszającej się prawidłowo po przejściu dla pieszych A. W., w wyniku czego doprowadził do jej potrącenia.

Za spowodowanie tego zdarzenia kierujący został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 17 listopada 2016 roku. Powyższy wyrok został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Płocku.

(dowód: kserokopia wyroku w sprawie VII K 526/16 – k. 463 – 464, kserokopia wyroku w sprawie V Ka 206/17)

Sprawca korzystał w dacie zdarzenia z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zapewnionej TUZ Towarzystwo (...).

(bezsporne)

Z miejsca wypadku powódka została przewieziona do Wojewódzkiego Szpitala (...) w P.. Do dnia 12 maja 2016 roku przebywała w Oddziale A. i Intensywnej Terapii, a następnie do dnia 1 czerwca 2016 roku w Oddziale N..

Rozpoznano u niej: uraz wielonarządowy w wyniku potrącenia przez samochód, rozległe złamanie kości czaszki i twarzoczaszki z wgłobieniami, krwiak podtwardówkowy i nadtwardówkowy prawostronny, krwiak przymózgowy lewostronny, stłuczenie mózgu, złamania podstawy czaszki, wycieki krwiste z nosa, uszu, ranę tłuczoną głowy okolicy ciemieniowej prawej, niewydolność oddechową, złamanie obojczyka prawego, złamanie kłykcia bocznego piszczeli prawej.

W dniu wypadku powódce wykonano operację neurochirurgiczną – kraniektomię czołowo-ciemieniowo-skroniową prawostronną, usunięto krwiak nad i podtwardówkowy po stronie prawej, usunięto wgłobione i rozkawałkowane fragmenty kości czaszki, zespolono luźne fragmenty oczodołu, kości skroniowej wraz z piramidą, wykonana plastykę szczelin złamania prawego dołu skroniowego.

(dowód: kserokopia karty informacyjnej – k. 11-12v)

W okresie od dnia 1 czerwca 2016 roku do dnia 21 lipca 2016 roku powódka przebywała w (...) Sp. z o.o. w miejscowości G. w Oddziale (...) Neurologicznej. W chwili przyjęcia była przytomna, w utrudnionym kontakcie logicznym. Stwierdzono u niej niedowład lewostronny. konsultacja psychologiczna potwierdziła zmiany organiczne w ośrodkowym układzie nerwowym. Po zastosowanym leczeniu rehabilitacyjnym uzyskano zmniejszenie niedowładów, poprawę jakości mowy oraz komunikacji werbalnej. Powódka została wypisana w stanie ogólnym dobrym, poruszająca się samodzielnie.

(dowód: kserokopia karty informacyjnej – k. 16-17)

W okresie od dnia 31 lipca 2016 roku do dnia 9 sierpnia 2016 roku powódka przebywała w (...) Sp. z o.o. w I Oddziale Chorób Wewnętrznych. Przyczyną przyjęcia była występująca u powódki od kilku dni gorączka do 39 stopni, mdłości oraz bóle brzucha.

(dowód: kserokopia karty informacyjnej – k. 18-18-20)

Powódka kontynuowała leczenie ambulatoryjne w Poradni Neurochirurgicznej, Okulistycznej (z powodu pourazowego zaniku nerwu wzrokowego) oraz (...).

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 518-522; kserokopia dokumentacji medycznej)

W okresie od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia 13 kwietnia 2017 roku powódka przebywała w (...) w P. w Oddziale N., gdzie 6 kwietnia przeprowadzono u niej plastykę pourazowego ubytku kostnego po stronie prawej płytką C. 3D.

(dowód: kserokopia karty informacyjnej – k. 21-21v)

Koszty dojazdów męża powódki do szpitala w okresie od 22 kwietnia do 8 sierpnia 2016 roku wyniosły 1.575,67 zł.

(dowód: kserokopie paragonów – k. 47-56)

Koszty zakupu leków i pieluch-majtek wyniosły 310,89 zł i były to koszty uzasadnione.

(dowód: kserokopie paragonów – k. 57-60; pisemna opinia biegłego z zakresu rehabilitacji – k. 559-567; ustna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu rehabilitacji – k. 645v-646 [00:03:40-00:23:38])

W wyniku wypadku powódka doznała ciężkiego urazu czaszkowo skutkującego encefalopatią pourazową. W związku z tym trwały uszczerbek na zdrowiu powódki, przy założeniu, że est to encefalopatia bez zmian charakterologicznych, wyniósł, wedle oceny neurologicznej, 30% (stosownie do pkt 9 c załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 954).

Ciepienia fizyczne i psychiczne powódki w ciągu pierwszych 3 miesięcy od wypadku były bardzo duże, w ciągu kolejnych 3 znaczne, a następnie średniego stopnia.

Leczenie szpitalne i ambulatoryjne powódki odbywało się w ramach NFZ. Rokowania co do stanu zdrowia powódki są niepomyślne albowiem doszło do trwałego uszkodzenia mózgu.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 518-522)

W wyniku wypadku w zakresie powódka w zakresie uszkodzeń narządu ruchu doznała złamania kompresyjnego kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej z obniżeniem jego powierzchni bocznej, złamania prawego obojczyka bez przemieszczenia. Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki trwały wyniósł 13% (stosownie do pkt 158 a wskazanego wcześniej załącznika) i jest związany z uszkodzeniem kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej oraz złamaniem obojczyka prawego.

Leczenie ortopedyczne powódki polegało na unieruchomieniu prawej kończyny dolnej w gipsie przez okres 6 tygodni, zaś po jego zdjęciu powódka została poddana usprawnianiu.

Powódka nie wymagała odpłatnego leczenia ortopedycznego albowiem na wszystkich etapach leczenia powódka mogła korzystać z refundacji NFZ.

Rokowania co do stanu zdrowia powódki z oceny ortopedycznej w odniesieniu do skutków złamania śródstawowego kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej są złe. Istotnej poprawy funkcji lokomocyjnej można oczekiwać po zabiegu

protezooplastyki stawu. aktualnie powódka powinna wykonywać ćwiczenia wzmacniające mięsień czworogłowy uda, które może wykonywać w domu zgodnie z instrukcją ortopedy lub rehabilitanta.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii – k. 524-526)

Z pkt widzenia neurotraumatologii rokowania co do stanu zdrowia powódki są dobre, powódka odzyskała sprawność sprzed wypadku. Jej stan neurologiczny jest dobry, nie ma niedowładów. Leczenie neurochirurgiczne powódki zostało zakończone.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu neurochirurgii – k. 533-535; pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu neurochirurgii – k. 624-625)

Powódka w wyniku wypadku doznała utraty funkcji zmysłów powonienia i smaku oraz uszkodzeniu uległ jej słuch. Łączny uszczerbek na zdrowiu powódki w zakresie laryngologii wynosi 15%, w tym 5% z uwagi na stały uszczerbek na zdrowiu spowodowany utratą powonienia (stosownie do pkt 20 d wskazanego wcześniej załącznika), 5% z uwagi na stały uszczerbek na zdrowiu spowodowany utratą smaku oraz 5% z uwagi na utratę słuchu (stosownie do pkt 47 i tabeli 42 cytowanego wcześniej załącznika).

Rokowania co do stanu zdrowia powódki są niepomyślne. Uszkodzenie zmysłów węchu, smaku i słuchu jest trwałe i może ulec progresji w miarę procesu starzenia powódki.

(pisemna opinia biegłego z zakresu laryngologii – k. 538-542)

W wyniku wypadku A. W. doznała rozległego urazu wewnątrzczaszkowego, w wyniku którego doszło do uszkodzenia nerwów wzrokowych, skutkujących utratą widzenia okiem prawym i częściowym zanikiem nerwu wzrokowego lewego. Uszkodzenie nerwów wzrokowych było spowodowane doznany urazami nie ma związku z ewentualnymi procesami demielinizacyjnymi w mózgu, które mogły rozpocząć się przed wypadkiem. W zakresie narządu wzroku powódka doznała długotrwałego uszczerbek na zdrowiu w wysokości 120%, w tym 50% z uwagi na pourazowy zanik całkowity nerwu wzrokowego prawego i częściowy nerwu wzrokowego lewego i 70% z uwagi na zawężenie koncentryczne do 30 stopni pola widzenia oka lewego (stosownie do pkt 29 d i 32 wskazanego wcześniej rozporządzenia).

Powódka okulistycznie nie leczyla się. Po wyjściu ze szpitala była badana raz, koszt takiej wizyty to 100-150 zł.

Utrata widzenia okiem prawym jest nieodwracalna. W celu poprawy ukrwienia nerwu wzrokowego lewego i zapobiegnięcia jego dalszemu zanikowi powódka powinna przez 3 miesiąca przyjmować lek N.. Koszt takiego leczenia to około 100 zł miesięcznie.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu okulistyki – k. 548-550; pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu okulistyki – k. 627)

W wyniku wypadku powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z: raną tłuczoną głowy okolicy cieniowanej prawej w wysokości: 10% (stosownie do pkt 1 a wskazanego wcześniej załącznika); złamaniem kości czaszki i twarzoczaszki, złamaniem podstawy czaszki, wyciekami krwistymi z nosa i uszu jako objawami złamań kości czaszki w wysokości 10% (pkt 2 wskazanego wcześniej rozporządzenia); krawiakiem podtwardówkowym i nadtwardówkowym prawostronnym oraz niedowładem połowicznym lewostronnym w wysokości 5% (stosownie do pkt 5 d wskazanego załącznika); stłuczeniem mózgu, krwiakiem przymózgowym lewostronnym, przemijającym zaburzeniem mowy, organicznym zaburzeniem osobowości, organicznym zaburzeniem osobowości, zaburzeniem kognitywnym znacznego stopnia w wysokości 50% (stosownie do pkt 9 a wskazanego załącznika); przykurczem zgięciowym kolana 15° w wysokości 7,% (stosownie do pkt 155 a wskazanego załącznika).

Z uwagi na doznany uraz wielonarządowy, uszkodzenia kory mózgowej oraz utratę części zmysłów powódka obecnie nie jest w stanie pełnić ról społecznych. Nie jest zdolna do podjęcia pracy zarobkowej, nie jest w stanie prowadzić działalności opartej na planowaniu i kontrolowaniu procesu odtwórczego z powodu zaburzenia funkcji wykonawczych.

Powódka nie jest w stanie samodzielnie prowadzić gospodarstwa domowego, ani sprawować opieki nad dziećmi. Jej aktualny stan funkcjonalny jest najproporcjonalniej dobry w stosunku do odniesionych obrażeń.

W chwili obecnej powódka wymaga rehabilitacji neuropsychologicznej w wymiarze 4 wizyt w miesiącu. Koszt jednej wizyty wynosi około 120 zł. Ponadto wymaga ona rehabilitacji opartej na metodach neurofizjologicznych w warunkach domowych w wymiarze 8 wizyt miesięcznie. Koszt jednej wizyty wynosi 140 zł. Cykl rehabilitacyjny w obu przypadkach trwa do 3 miesięcy. Ponadto powódka wymaga stałego zażywania leku P., koszt miesięczny kuracji wynosi 150 zł. Stan powódki po wypadku nie ma związku z wcześniejszymi jej schorzeniami.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu rehabilitacji – k. 559-567; ustna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu rehabilitacji – k. 645v-646 [00:03:40-00:23:38])

Z punktu widzenia psychologicznego u powódki na skutek wypadku stwierdzono organiczne zaburzenia nastroju (depresyjno-lękowe), które wyrażają się: chwiejnością emocjonalną ze skłonnością do doświadczania poczucia krzywdy, bezradności, poczucia nieprzydatności, obniżenia nastroju, płaczliwości, przeżywana napięcia, niepokoju, lęku, zamartwiania się; obniżoną kontrolą poznawczą sfery emocjonalnej, wysoką reaktywnością, drażliwością, skłonnością do zachowań gwałtownych; nadmierną sztywnością myślenia i działania oraz nadmierną koncentracją myślenia na temacie własnej niesprawności psychofizycznej; silnym poczuciem własnego nieprzystosowania; wycofaniem z relacji interpersonalnych z powodu bycia inną, niezrozumianą; wysoką męczliwością psychofizyczną; zaburzeniami snu oraz zaburzenia funkcji poznawczych, których podłożem były uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, objawiające się: obniżeniem zdolności koncentracji uwagi i jej przetrzutności; osłabieniem sprawności pamięci bezpośredniej i trwałej; sztywnością w przebiegu procesów poznawczych; dygresyjnością i rozwlekłością myślenia; zaburzeniami siatki czasu i chronologii zdarzeń.

Z punktu widzenia psychologicznego w obecnym stanie powódki wskazana jest psychoterapia prowadzona przez wykwalifikowaną osobę oraz regularne leczenie psychiatryczne.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu psychologii – k. 505-515; pisemna opinia biegłego z zakresu neuropsychologii – k. 731-734v)

Z punktu widzenia neuropsychologii uszkodzenia jakich w wyniku wypadku doznała powódka mają wpływ na jej funkcjonowanie psychiczne, gdyż jej mózg w wielu okolicach został uszkodzony. Przejawia się to w występujących u powódki deficytach poznawczych i emocjonalnych. Wpływ doznanych obrażeń na stan funkcjonowania psychicznego powódki jest i był bardzo duży. Zaburzeniu uległy w zasadzie wszystkie procesy poznawcze (pamięć, uwaga, myślenie, spostrzeganie). Jedną z dominujących problemów w jej funkcjonowaniu to zaburzenia tzw. funkcji wykonawczych, czego przyczyną są uszkodzenia w obrębie płatów czołowych. Powódka ma obecnie problem z zaplanowaniem swojej aktywności. Czasami nawet proste czynności mogą jej sprawiać trudność, pomimo że ma dużą motywację do ich wykonania. Powódka ma też zmniejszoną świadomość swoich deficytów, np. nie wykorzystuje lewej ręki w realizacji czynności, które wymagają współpracy obu rąk, chociaż ta ręka nie jest dotknięta niedowładem. Związane jest to z uszkodzeniami w prawej półkuli mózgu. W wielu sytuacjach powódka nie rozumie swoich ograniczeń, nie potrafi ich nazwać, opisać. Jest też mało zrozumiana przez osoby z najbliższego otoczenia, gdyż jej deficyty są mało dostrzegalne przy bezpośrednim kontakcie, albowiem wygląda dobrze, mówi wyraźnie i jest logiczna w zachowaniu. Niestety powódka ma ograniczone możliwości sterowania swoją aktywnością.

Rokowania co do stanu zdrowia powódki i odzyskania sprawności w funkcjonowaniu poznawczym i emocjonalnym są niekorzystne. W wyniku wypadku uszkodzeniu uległo wiele struktur mózgu, zwłaszcza w okolicach czołowych. Do chwili obecnej nastąpiła już samoistna kompensacja mózgu, a aktualny stan psychiczny powódki nadal potwierdza różnorodne zaburzenia. W pewnym zakresie komfort jej funkcjonowania może poprawić terapia neuropsychologiczna powódki oraz oddziaływania psychoedukacyjne skierowane do osób z jej najbliższego otoczenia.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu neuropsychologii – k. 731-734v)

W wyniku wypadku powódka doznała stałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym w wysokości 50% (stosownie do 9 b wskazanego wcześniej załącznika – encefalopatia ze zmianami charakterologicznymi). Uszczerbek ten jest wyłącznie skutkiem urazu. Ma inne podłoże niż wcześniej rozpoznawana u powódki nerwica.

Powódka rozpoczęła leczenie psychiatryczne odbywając 3 wizyty w w gabinecie psychiatrycznym, których koszt to około 120 zł za wizytę, była diagnozowana psychologicznie o i odbyła 1 sesję psychoterapii. Powódka przyjmowała lek E., koszt 28 tabletek to około 12,5 zł. Podjęta przez powódkę próba leczenia psychiatrycznego była adekwatna, podawane leki były adekwatne do objawów.

Rozpoznane u powódki zaburzenia związane z pogranicznym uszkodzeniem ośrodka układu nerwowego mają charakter trwałe i nie ulegają wyleczeniu. Rokowania co do stanu zdrowia powódki są niepomyślne. Leczenie w tym zakresie ma charakter głównie objawowy, bez możliwości uzyskania znaczącej poprawy. Istnieje także możliwość pogorszenia, co jest związane z wiekiem. Leczenie objawowe ma na celu jedynie zmniejszenie występujących u powódki objawów, a jego koszt jest zależny od występujących w danym momencie objawów.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu psychiatrii – k. 667-706; pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu psychiatrii – k. 724)

W wyniku wypadku u powódki występuje zanik prawej gałki ocznej z opadnięciem powieki górnej. Zniekształcenia te powodują znaczną asymetrię w jej wyglądzie i tym samym jej oszpecenie. W związku z powyższym u powódki występuje stały uszczerbek na zdrowiu będący wynikiem istniejących zniekształceń twarzy w wysokości 5% (stosownie do pkt 19 a wskazanego wcześniej załącznika). W powódki występuje także pooperacyjna blizna głowy w okolicy skroniowej prawej, powodująca niewielki defekt estetyczny. Stały uszczerbek na zdrowiu powódki będący wynikiem istniejących zniekształceń bliznowatych skóry owłosionej głowy wynosi 3% (stosownie do pkt 1 a załącznika). Ponadto w wyniku przeprowadzonej w dniu 26 kwietnia 2016 roku tracheostomii powódka ma pooperacyjną bliznę szyi, powodującą niewielki defekt estetyczny. Związany z tym stały uszczerbek na zdrowiu wynosi 1% (stosownie do pkt 55 załącznika).

Powódka nie wymagała leczenia z zakresu chirurgii plastycznej. Nie stosowała żadnych preparatów w celu leczenia i pielęgnacji blizn pooperacyjnych. Proces gojenia ran i dojrzwania blizn przebiegał prawidłowo – leczenie specjalne nie było konieczne. Obecnie blizny są dojrzałe i nie wymagają ani leczenia ani specjalnej pielęgnacji.

Powódka nie poniosła żadnych kosztów związanych z leczeniem blizn pooperacyjnych.

Opisane wyżej blizny występujące u powódki powodują trwałe, umiarkowanego stopnia jej oszpecenie. Nie jest możliwe całkowite ich usunięcie ani w drodze operacji plastycznej ani poprzez leczenie zachowawcze. Nie ma również praktycznie żadnej możliwości uzyskania istotnej poprawy wyglądu istniejących u powódki blizn. Zniekształcenie gałki ocznej i aparatu ochronnego oka jest trwałe, może się nasilać jeżeli dalej będzie postępował zanik gałki ocznej. Na obecnym etapie brak jest możliwości efektywnej korekcji tego zniekształcenia. W przypadku nasilenia się deformacji można rozważyć zabieg wypełnienia powieki górnej oka prawego przeszczepem tłuszczu lub podniesie opadniętej powieki w celu symetryzacji. Zabiegi te wykonywane są w oddziałach chirurgii plastycznej nieodpłatnie w ramach umowy z NFZ.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej – k. 726-729)

Powódka w ciągu pierwszych 3 miesięcy od wypadku miała zapewnioną opiekę osób trzecich przez personel medyczny w szpitalach. Po wypisaniu powódki ze szpitala do domu oraz obecnie, ze względu na problemy powódki z pamięcią i koncentracją uwagi oraz znaczne pogorszenie widzenia wymaga ona pomocy osób trzecich w załatwianiu wszelkich spraw poza domem – dojazdach do placówek medycznych, robieniu zakupów, załatwianiu spraw urzędowych, a także pracach domowych – sprzątania, opiece nad dziećmi, gotowaniu (ze względu na brak węchu i smaku także w pracach domowych w wymiarze 3 godzin dziennie).

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 518-522)

Pismem z dnia 3 czerwca 2016 roku pełnomocnik powódki zgłosił szkodę pozwanemu wzywając jednocześnie za zapłaty zaliczkowo kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma z dnia 3 czerwca 2016 rok – k. 25-27)

Wiadomością e-mail wysłaną w dniu 4 sierpnia 2016 roku pozwany potwierdził przyjęcie w dniu 29 lipca 2016 roku zgłoszenia szkody.

(dowód: wydruk wiadomości e-mail – k. 28)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce łącznie kwotę 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(bezsporne, a nadto kserokopia decyzji z dnia 4 listopada 2016 roku – k. 423)

Pismem z dnia 17 lutego 2017 roku pozwany został poinformowany o wydanym przez Sąd Rejonowy w Płocku wyroku w sprawie VII K 526/16 i wezwany do wypłaty stosownego zadośćuczynienia.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma z dnia 17 lutego 2017 roku – k. 38)

Powódka z zawodu jest elektromechanikiem urządzeń przemysłowych i technikiem informatyki. Nie przystępowała do matury. Nie pracowała w wyuczonym zawodzie. Przed urodzeniem dzieci pracowała około 3,5 roku, potem skupiła się na ich wychowaniu. Do pracy wróciła rok przed wypadkiem - wykonywała proste prace biurowe w składzie węglowym. Miesiąc przed wypadkiem skończyła jej się umowa o pracę, a pracodawca obiecał jej, że zatrudni ją ponownie po wakacjach, w sezonie grzewczym. Po wypadku nie próbowała wrócić do pracy, gdyż nie czuła się już na siłach.

Powódka wypadku nie jest w stanie opiekować się dziećmi. Nie jest w stanie pomagać im w odrabianiu lekcji. Powódka nie zajmuje się też obecnie dbaniem o mieszkanie, choć przed wypadkiem nie było to dla niej problemem. Ma problemy z samodzielnym umyciem się, gdyż jest to dla niej duży wysiłek fizyczny. Korzysta z opieki męża, który zapewnia jej pomoc w czynnościach codziennych związanych z higieną, prowadzeniem domu, odrabia lekcje z dziećmi, a także pomocy matki. Przed wypadkiem powódka jeździła rowerem i samochodem, obecnie tego nie robi. Powódka była osobą towarzyską, a obecnie nie wychodzi do miejsc publicznych. Stara się jedynie spotykać ze szwagierką – A. W.. Źle się czuje w towarzystwie osób zdrowych. Powódka nie akceptuje swojego stanu zdrowia. Najbardziej bolesne jest dla niej to, że córka wstydzi się jej. Dziecko pyta, czy i kiedy mama będzie normalna.

(dowód: przesłuchanie powódki – k. 760 odw.w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 425-426 [00:10:34-00:37:19] i k.646 [00:25:13-00:29:57; zeznania świadka E. W. – k. 426-426v, [00:39:15-00:51:40]; zeznania świadka J. W. – k. 426v-427, 00:53:24-01:04:14])

Po wyczerpaniu świadczeni arehabilitacyjnego powódka nie otrzymuje jakichkolwiek świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, uznając je za wiarygodne.

Ustalając, czy powódka wymagała i wymaga obecnie pomocy osób trzecich i w jakim wymiarze, Sąd oparł się przede wszystkim na pisemnej opinii biegłego neurologa. O konieczności takiej także wypowiedział się biegły ortopeda, biegły neurochirurg oraz biegły psychiatra. Biegły ortopeda wskazał, że powódka wymagała opieki w wymiarze 4 godziny dziennie przez 2 miesiące od wypadku, potem w ciągu 3 miesiąca 2 godziny dziennie a obecnie 1 godzinę. Biegły neurochirurg wskazał, na konieczność takiej opieki w wymiarze 1 godziny przez okres pół roku po opuszczeniu szpitala. Biegły psychiatra wskazała na konieczność opieki po opuszczeniu szpitala w wymiarze 2 godzin dziennie, zaś obecnie

0,5 godziny. Nie ulega wątpliwości, co również wskazał biegły neurolog i biegły psychiatra, że w trakcie pobytu w szpitalu, tj. w ciągu 3 miesięcy od wypadku powódka miała zapewnioną opiekę przez personel medyczny. Jeśli chodzi o okres po opuszczeniu szpitala, i w chwili obecnej Sąd oparł się na opinii biegłego neurologa, który wskazał na konieczność opieki, gdyż ten wziął pod uwagę najwięcej występujących obecnie problemów zdrowotnych powódki, wskazujących na taką konieczność, a więc wypowiedział się w tej kwestii najszerzej. Biegły ten wskazał na wymiar około od 3 do 4 godzin dziennie. Sąd przyjął niższy wymiar, tj. 3 godziny dziennie, albowiem wziął pod uwagę to, że znacznie niższy wymiar wskazali biegły ortopeda (obecnie 1 godzinę) i Biegły psychiatra (obecnie 0,5 godziny).

Opinie biegłych okulisty, psychiatry i psychologa rozwiały wątpliwości co do związku obecnego stanu powódki z wcześniej rozpoznawaną u niej nerwicą oraz podejrzeniem zmian demielizacyjnych mózgu, na co uwagę zwracał biegły neurochirurg. Biegli wyjaśnili, że obecnie obserwowane u powódki deficyty mają zupełnie inne podłoże, niż wcześniej opisywane, a jej stan nie wynika z wcześniej diagnozowanych i leczonych schorzeń. Dotyczy to w szczególności nerwów wzrokowych, typowych skutków urazu.

Oceniając łącznie treść opinii biegłych neurologa i psychiatry, Sąd uznał, że uszczerbek oceniony przez bigła neurolog (30% z punktu 9 c Rozporządzenia) zawiera się w uszczerbku ocenionym przez psychiatrę (50% według punktu 9 b Rozporządzenia), a to dlatego, że zakres punktu 9 b jest szerszy - encefalopatia ze zmianami charakterologicznymi, podczas, gdy punkt 9 c dotyczy jedynie encefalopatii bez takich zmian. Skoro u powódki rozpoznano encefalopatie ze zmianami charakterologicznymi, to uszczerbek z punktu 9 b zawiera w sobie ten szacowany z punktu 9 b.

W toku postępowania strona powodowa twierdziła, że pozwany w toku postępowania wypłacił powódce jedynie kwotę 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pozwany przedstawił kserokopię decyzji, z której wynikało, że z tego tytułu wypłacił kwotę 12.000 zł, co ostatecznie potwierdził pełnomocnik powódki, więc Sąd uznał powyższa okoliczność za bezsporną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu jedynie w części.

Stosownie do treści art. 435 § 1 kc w związku z art. 436 § 1 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tegoż środka. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie wymagana powyżej przesłanki zaistniały. Mianowicie powódka została potrącona przez samochód w wyniku czego doznała szkody na osobie. Posiadacz pojazdu może uwolnić się od odpowiedzialności jedynie w drodze wykazania określonych w przepisie art. 435 kc przesłanek egzoneracyjnych, którymi są siła wyższa albo wyłączna wina poszkodowanego, lub osoby trzeciej, za którą posiadacz nie ponosi odpowiedzialności. Przesłanki takie w niniejszej sprawie nie zachodziły.

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia oraz ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2003 roku poz. 473 ze zm.).

Zgodnie z treścią art. 805 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłaty określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Art. 19 ust. 1 powołanej wyżej ustawy przyznał poszkodowanemu z związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem OC prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z kolei zgodnie z przepisem art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Wobec powyższego pozwany odpowiada zatem jako strona umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej z posiadaczem samochodu, którym kierował sprawca wypadku. Jednocześnie zaś powódka mogła dochodzić swoich roszczeń bezpośrednio od pozwanego.

Podstawę prawną roszczeń pieniężnych dochodzonych przez powódkę stanowią art. 444 § 1 kc oraz 445 § 1 kc.

Stosownie do treści art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Zgodnie zaś z treścią art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ustalając odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia w niniejszej sprawie, należało uwzględnić całokształt cierpień powódki związanych z wypadkiem, a pomocniczo oceniony przez biegłych łączny uszczerbek trwały na zdrowiu, wynoszący aż 288% (dwieście osiemdziesiąt osiem %).

W wyniku wypadku doznała wielonarządowego, bardzo ciężkiego urazu, skutkującego koniecznością długotrwałego leczenia i rehabilitacji. Jej stan, choć nie wyczerpująco obrazuje stwierdzenie biegłej – nie było kości czaszki, która u powódki nie byłaby złamana. Obecny zaś stan powódki – młodej kobiety – obrazuje z kolei stwierdzenie, zgodnie z którym zaburzone zostały nie tylko czynności kognitywne, pamięć, zdolność kierowania swym postępowaniem, ale także czynności wykonawcze. Z powodu utraty umiejętności planowania, powódka nie jest w stanie samodzielnie wykonywać nawet najprostszych czynności, jak gotowanie, wieszanie prania, itp., pozostając jednocześnie częściowo świadoma swych ograniczeń i zmiany w życiu.

Niewątpliwie powódce, zwłaszcza w początkowym okresie leczenia, towarzyszyły znaczne dolegliwości bólowe. Były one związane zarówno z doznany urazem, jak i bólem pooperacyjnym. Dodatkowo przykrym skutkiem dla powódki musiał być także sam pobyt w szpitalu i konieczność przejścia operacji.

Powódka została przypadkową ofiarą wypadku drogowego, który całkowicie zmienił życie jej, jak i jej najbliższej rodziny. Powódka przed wypadkiem była osobą zdrową, aktywną, nie wymagającą opieki ze strony innych. W chwili obecnej nie jest w stanie samodzielnie prowadzić domu i zajmować się dziećmi, gdyż sama wymaga pomocy w czynnościach życia codziennego i ma problemy z normalnym funkcjonowaniem, zarówno w sferze fizycznej, jak i psychicznej. Nie jest w stanie pełnić ról społecznych, w tym roli matki.

Powódka doznała znacznego trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie zdrowia psychicznego, narządu ruchu, wzroku (nie widzi całkowicie na jedno oko), słuchu, utraciła zmysł węchu i słuchu, ma problemy z koncentracją i uwagą. Występuje u niej nadto trwale oszpecenie twarzy, co dla kobiety jest szczególnie dotkliwie.

Powódka już zawsze będzie odczuwać skutki wypadku, gdyż mają one charakter nieodwracalny, a rokowania co do jej stanu zdrowia są niekorzystne, może on ulec z wiekiem pogorszeniu.

Pomimo upływu ponad trzech lat od wypadku, powódka nie potrafi zaakceptować swojego obecnego stanu zdrowia. Ma świadomość swoich ułomności, co powoduje u niej dodatkowe cierpienia.

Biorąc pod uwagę wszystkie opisane powyżej okoliczności Sąd uznał, że dochodzona kwota 492.000 zł stanowi niewygórowane zadośćuczynienie za doznaną krzywdę (jest to kwota odpowiadająca około 1700 zł za 1 % uszczerbku, podczas, gdy w orzecznictwie, pomocniczo przyjmuje się, zależnie od rozmiaru i długotrwałości cierpień i rokowań, że 1 % uszczerbku odpowiadać może nawet kwota 3.00 zł zadośćuczynienia). Pozwany wypłacił powodowi w toku postępowania likwidacyjnego z tego tytułu kwotę 12.000 zł, ale Sąd nie pomniejszył o tą kwotę dochodzonego roszczenia, które uzasadnione byłoby nawet w kwocie przewyższającej dochodzoną.

O obowiązku zapłaty odsetek orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w zakresie kwoty 92.000 zł tytułem zadośćuczynienia od dnia o dnia 29 sierpnia 2016 roku. Natomiast powódka w tym

zakresie dochodziła odsetek od dnia 29 lipca 2016 roku. W tym dniu pozwany przyjął zgłoszenie szkody. Ubezpieczyciel winien co do zasady zlikwidować szkodę w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia szkody (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214). Zatem pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniu świadczenia dopiero od dnia 29 sierpnia 2017 roku. Tym samym powództwo w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie od niniejszej kwoty od dnia 29 lipca 2016 roku jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu i jednocześnie odsetki należało zasądzić od dnia 29 sierpnia do dnia zapłaty. Co do odsetek ustawowych za opóźnienie od pozostałej kwoty zadośćuczynienia, kwot zasądzonych tytułem renty oraz kwoty odszkodowania, to Sąd zasądził je zgodnie z żądaniem powódki od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 14 lipca 2017 roku.

W myśl art. 444 § 2 kc poszkodowanemu przysługuje roszczenie o rentę, w razie całkowitej lub częściowej utraty przez niego zdolności do pracy zarobkowej, zwiększenia się jego potrzeb oraz zmniejszenia się jego widoków powodzenia na przyszłość.

W kwestii dochodzonej przez powódkę renty z tytułu zwiększonych potrzeb należy wskazać, że zwiększenie potrzeb poszkodowanego polega na konieczności pokrycia kosztów utrzymania, powstałych wyłącznie w następstwie deliktu. Stanowi ono szkodę przyszłą, wyrażającą się w stale powtarzających się wydatkach na zaspokojenie potrzeb takich jak np. konieczność stałego leczenia, zabiegów, kuracji, opieki osób trzecich, specjalnego odżywiania. Wystarczające jest wykazanie przez poszkodowanego istnienia zwiększonych potrzeb stanowiących następstwo czynu niedozwolonego (wyrok SN z 22.06.2005 r., III CK 392/04. LEX nr 177203). Przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki (wyrok SN z 11.03.1976 r., IV CR 50/76, LEX nr 2015; wyrok SN z 4.03.1969 I PR 28/69, LEX nr 12179).

Jak ustalono, powódka po opuszczeniu szpitala wymagała i nadal wymaga pomocy osób trzecich w wymiarze 3 godzin dziennie, przy czym należało przyjąć stawkę godzinową odpowiadającą wysokości ceny za jedną godzinę usług opiekuńczych tj. początkowo 11 zł (stawka ta ulegała w późniejszym czasie podwyższeniu). Miesięczny koszt opieki osób trzecich wyniósł zatem 990 zł (3 godz. x 30 dni x 11 zł). Ponadto jeśli chodzi o zwiększone koszty leczenia, w ciągu pierwszych 3 miesięcy konieczne było przyjmowanie leków okulistycznych, których koszt miesięczny wynosi 150 zł, a także odbycie sesji rehabilitacyjnej neuropsychologicznej (w wymiarze 4 wizyt w miesiącu, koszt jednej wizyty wynosi 120 zł) i neurofizjologicznej (8 wizyt w miesiącu, koszt jednej wizyty – 140 zł). Ponadto powódka wymaga stałego zażywania leku P., koszt miesięczny kuracji wynosi 150 zł. Łącznie daje to kwotę 2840 zł miesięcznie, przez pierwsze trzy miesiące po zakończeniu hospitalizacji, ale powódka domaga się zasądzenia za ten okres jedynie kwoty 2.000 zł, a Sąd nie może orzeka ponad żądanie. Powódka domagała się zasądzenia renty począwszy od maja 2016 roku, jednak szpital opuściła w 21 lipca 2016 roku, do tego czasu miała zapewnioną opiekę przez personel medyczny i nie mogła rozpocząć odbywania wskazanych sesji rehabilitacyjnych, więc Sąd przyznał powódce rentę w kwotach po 2.000 zł począwszy od 1 sierpnia 2016 roku, zaś powództwo w zakresie żądania renty za czas pobytu w szpitalu należało oddalić. Jeśli chodzi o rentę za dalszy okres (do końca roku 2019), to powinna ona obejmować koszty związane z opieką osób trzech i zażywaniem ww. leku (proaxon), co do daje łącznie kwotę po 1.410 zł miesięcznie. Na kwotę ta składa się miesięczny koszt zakupu leku 150 zł oraz koszty opieki 3 godziny dziennie po 14 zł (stawka uśredniona z lat 2017 – 2019, kiedy to pod koniec tego okresy wzrosła od 11 do 18,60 zł). Powództwo w zakresie żądania renty powyżej tej kwoty za wspomniany okres należało oddalić. Za okres od stycznia 2020 roku Sąd uwzględnił aktualna stawkę opiekunek, co daje przy trzech godzinach dziennie kwotę 1656 zł oraz koszt zakupu leku (150 zł). W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego, tytułem renty na zwiększone potrzeby od początku roku 2020 i na przyszłość kwoty po 1.806 zł miesięcznie.

Wszystkie renty zasadzono miesięcznie, płatne z góry, z odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, ale naliczanymi nie wcześniej niż od dnia następnego w stosunku do doręczenia pozwanemu odpisu pozwu lub pisma zawierającego rozszerzenie żądania (29 lipca 2017, 20 października 2018 i 9 stycznia 2020).. Podstawą prawną dla domagania się odsetek jest art. 481 k.c.

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2018 roku Sąd zabezpieczył roszczenie powódki o rentę z tytułu zwiększonych potrzeb, zatem należało zastrzec pozwanemu prawo zaliczenia na poczet kwot zasądzonych z tego tytułu, kwot wpłaconych na rzecz powódki na podstawie wskazanego postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczenia.

Roszczenie o rentę z tytułu zmniejszonych widoków na przyszłość, precyzowanych jednak przez pełnomocnika powódki jako utratę przez nią możliwości podjęcia zatrudnienia, należało uwzględnić częściowo. Sąd nie miał wątpliwości, że powódka, choć nie złożyła stosownego orzeczenia lekarskiego, nie jest zdolna do podjęcia pracy zawodowej, skoro nie jest w stanie kierować swym postępowaniem i planować w zakresie potrzebnym do wykonywania chociażby najprostszych czynności. Możliwość wykonywania pracy to nie tylko zdolność osiągania dochodu, ale także możliwość zaspokajania potrzeby realizowania się, udziału w życiu społecznym, a także uczenia się i rozwoju osobistego. Powódka została tego pozbawiona w momencie, w którym po odchowaniu dzieci, mogła już zająć się taką właśnie aktywnością i faktycznie zaczęła się już zajmować. Z materiału dowodowego wynika, że podjęła pracę i faktycznie ją wykonywała, a także, że zamierzała podjąć ją na nowo w kolejnym sezonie jesienno – zimowym. Wiadomo, że praca ta polegała na biurowej obsłudze sprzedaży, połączonej z obsługą komputera. Niesporne również było to, że po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego, powódka nie otrzymuje świadczeń w ramach zabezpieczenia społecznego. Pozwany okoliczności tej nie przeczył. Fakt ten wynika zapewne ze zbyt małej ilości okresów składkowych i nieskładkowych uprawniających do ubiegania się o rentę z ZUS. Ciężar udowodnienia roszczenia dotyczy jednak tak zasadności i wysokości roszczenia. Z pewnością, przy braku inicjatywy dowodowej ze strony powódki, nie zostało udowodnione w niniejszej sprawie żądanie renty odpowiadającej przeciętnemu wynagrodzenia za kolejne lata. Wprawdzie powódka ma wyuczony zawód elektromechanika i technika informatyki, ale nigdy w tych zawodach nie pracowała, wyłączając prostą obsługę komputera przy prostej pracy biurowej, wykonywanej ostatnio tylko sezonowo z składzie węglowym. Założyć zatem należało pewne minimum tego, co powódka osiągnąć mogłaby, gdyby nie wypadek z takiej pracy, jaką wykonywała, a więc przy założeniu, że pracuje tylko część roku (z sezonie grzewczym) i zarabia przynajmniej najniższą pensję. Renta miesięczna z racji utraconych możliwości zarobkowych skalkulowana została zatem jako połowa (Sąd założył, że powódka pracowałaby pół roku) najniższych zarobków w odpowiednich latach, licząc od wniesienia pozwu i na przyszłość.

W oparciu o cytowany wcześniej art. 444 § 1 kc, poszkodowany może dochodzić wszelkich kosztów wynikłych z wyrządzenia szkody na osobie, pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem. W związku z tym należało uwzględnić roszczenie odszkodowawcze powódki o odszkodowanie obejmujące koszty dojazdu męża powódki do szpitala (1575,67 ZŁ), zakupu leków i pielucho-majtek 310,89 zł), odpłatnego jednorazowego badania okulistycznego (100 zł), trzykrotnej wizyty odpłatnej u psychiatry (360 zł) oraz kosztów opieki za czas nie ujęty w rencie na zwiększone potrzeby to jest od zakończenia hospitalizacji (od 21 lipca) do końca lipca 2016 roku (363 zł - 3 godz. x 11 dni x 11 zł). Poniesienie tych kosztów powódka udowodniła, a dodatkowo ustalono, że były uzasadnione. Jeśli chodzi o koszty związane z dojazdami męża do szpitala, to w orzecznictwie uznaje się je jako uzasadnione. Odwiedziny najbliższych i ich osobista opieka nad rekonwalescentem zazwyczaj służy powrotowi do zdrowia, a często jest więc nieodzowna, nawet gdy chory jest osobą dorosłą.

Sąd ustalił, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku, jakiemu powód uległ w dniu 18 kwietnia 2016 roku. Sąd uwzględnił tym samym roszczenie powoda oparte na podstawie 189 kpc. Jak ustalono, rokowania co do stanu zdrowia powódki są nie pomyślne, a stan jej zdrowia jest niestabilny i może w przyszłości ulec pogorszeniu. Interes prawny powódki w ustaleniu odpowiedzialności na przyszłość wiąże się z uzyskaniem orzeczenia, ułatwiającego jej dochodzenie w przyszłości ewentualnych roszczeń poprzez zwolnienie z wykazywania wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 kpc w oparciu o zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Powódka poniosła koszty procesu w kwocie 10.800 zł, obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem (§ 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. po 1080 ze zm.). Analogicznie strona pozwana.

Roszczenie powódki uwzględnione zostało w 90 % (uwzględniono łącznie 527.650 zł z dochodzonych ostatecznie 588.729 zł).

90% sumy poniesionych przez strony kosztów to kwota 19.440 zł. Pomniejszona o koszty pozwanego daje różnicę wynoszącą 8.640 zł, które pozwany winien zwrócić powódce.

Koszty nieuiszczone to łącznie (wydatki 11.479,34 zł oraz nieuiszczone opłaty, w tym naliczone od rozszerzonego powództwa) 38.986,34 zł. 90% tej kwoty to 35.087,70 zł, które spoczywają na pozwanym. Z kolei powódka, po zasądzeniu na jej rzecz świadczenia, może i powinna uiścić 10 % tych kosztów to jest 3.898,64 zł.